

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 27 września 2023 r.,
sprawy **J. B.**

skazanego z 258 § 3 k.k. i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 16 stycznia 2023 r., sygn. akt II AKa 322/22
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Kaliszu
z dnia 16 lutego 2022 r., sygn. akt III K 84/17

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Kaliszu wyrokiem z dnia 16 lutego 2022 r. sygn. akt III K 84/17, skazał J. B.:

- za opisany w punkcie I czyn z art. 258 § 3 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- za opisany w punkcie II (2A) czyn z art. 9 § 1 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i 500 stawek dziennych grzywny po 200 zł jedna stawka dzienna grzywny;
- za opisany w punkcie II (2B) czyn z art. 18 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz 500 stawek dziennych

grzywny po 200 zł jedna stawka dzienna grzywny; wykonaniu podlegają kary i środki orzeczone w punkcie 2B wyroku;

- za opisany w punkcie IV czyn z art. 263 § 2 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczono przepadek rewolweru oraz pięciu sztuk amunicji i łusek.

W miejsce orzeczonych odrębnie kar jednostkowych Sąd ten wymierzył mu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

Adwokat G. P. – obrońca J. B., w apelacji od tego wyroku zarzucił:

- naruszenie art. 438 pkt 1 k.p.k. poprzez obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego;

- naruszenie art. 438 pkt 2 k.p.k. poprzez obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia;

- naruszenie art. 438 pkt 3 k.p.k. poprzez błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia;

- naruszenie art. 438 pkt 4 k.p.k. poprzez rażącą niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku we wskazanej części poprzez uniewinnienie J. B. od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej J. B. i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Kaliszu do ponownego rozpoznania.

Apelację od tego wyroku złożył Prokurator Okręgowy w Ostrowie Wielkopolskim, ale dotyczyła ona oskarżonego S. O.. Apelacje złożyli też obrońcy M. P. i D. S..

Po rozpoznaniu tych apelacji Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 16 stycznia 2023 r., sygn. akt II AKa 322/22, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od wyżej wymienionego wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi kasację złożyli wspólnie jego obrońcy: adwokat T. R. adwokat G. P. – obrońcy J. B..

Podnieśli oni w niej zarzuty rażącego naruszenia prawa procesowego, w tym:

- art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., poprzez wydanie zaskarżonego orzeczenia utrzymującego w mocy

orzeczenie Sądu I instancji zawierające ustalenie o sprawstwie i winie skazanego w zakresie czynu z art. 258 § 3 k.k., podczas gdy nie można przypisać mu popełnienia przedmiotowego czynu zabronionego z powodu niewypełnienia jego zachowaniem znamion strony przedmiotowej, jak i podmiotowej;

- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez dokonanie przez Sąd Apelacyjny w Łodzi powierzchownej i niepełnej kontroli odwoławczej zarzutów zawartych w apelacji obrońcy od wyroku Sądu I instancji, w sposób odbiegający od wymogu rzetelnej ich oceny. W szczególności naruszenie to ma polegać na bezzasadnym przyjęciu przez Sąd Apelacyjny Łodzi sprawczej, decyzyjnej roli J. B. mimo nie poczynienia ustaleń co do charakteru posiadanego wpływu i przesłanek wskazujących na istnienie możliwości wydawania dyspozycji innym osobom, a oparcie się w tym zakresie jedynie na zeznaniu świadków, którzy są niewiarygodni;

- art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., poprzez błędną ocenę dowodów pomimo występowania szeregu okoliczności potwierdzających wątpliwości co do przyjęcia wiodącej i decydującej roli J. B. w prowadzeniu działalności podmiotów gospodarczych, a nadto nieustalenie korzyści, które miałby on uzyskać;

- art. 440 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez zaaprobowanie wydania orzeczenia utrzymującego w mocy wyrok Sądu I instancji w zakresie czynu z art. 263 § 2 k.k. mimo, że oparto go na przepisach zmienionych w wyniku ustawy w 1999 roku - nieobowiązujących w 1991 r., a kiedy to J. B. miał wejść w posiadanie przedmiotowej broni gazowej.

Podnosząc te zarzuty wniesli o uchylenie zaskarżonego wyroku, a także wyroku Sądu I instancji w części zaskarżonej apelacją oraz uniewinnienie J. B. od zarzutu popełnienia czynów: z art. 258 § 3 k.k. na podstawie art. 537 § 2 k.p.k.; z art. 18 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.; z art. 9 § 1 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. (ewentualnie o przekazanie do ponownego rozpoznania), i przekazanie do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji sprawy w zakresie zarzutu popełnienia czynu z art. 263 § 2 k.k.

W pisemnej odpowiedzi na tę kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej w Ostrowie Wielkopolskim wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej (popr.

Pismo Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ostrowie Wielkopolskim z dnia 24 maja 2023 r.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońców skazanego okazała się oczywiście bezzasadna.

Przypomnieć należy, iż zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogły mieć one istotny wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego. Nie należy zapominać o tym, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i pomyślana została jako instytucja służąca do eliminowania z obrotu prawnego takich orzeczeń sądowych, które ze względu na stopień wadliwości nie powinny funkcjonować w demokratycznym państwie prawnym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że podstawą wzruszenia w postępowaniu kasacyjnym prawomocnego orzeczenia może być tylko takie rażące naruszenie prawa, które *in concreto* mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Niedopuszczalne jest więc bezpośrednio atakowanie w kasacji orzeczenia sądu pierwszej instancji, a także kwestionowanie ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie. Zarzuty podniesione w kasacji pod adresem orzeczenia sądu pierwszej instancji podlegają rozważeniu przez Sąd Najwyższy tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych w kasacji orzeczeniu sądu odwoławczego. Rolą sądu kasacyjnego nie jest bowiem ponowne – „dublujące” kontrolę apelacyjną rozpoznanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu pierwszej instancji.

Patrząc na wniesioną kasację, z zarysowanej wyżej perspektywy, należy stwierdzić, że zarzuty w niej sformułowane, mimo wskazania odmiennej podstawy prawnej, stanowią powielenie zarzutów apelacyjnych, z oceną których – dokonaną przez Sąd Apelacyjny w Łodzi - nie zgadza się skarżący. Co więcej, kasacja *de facto* kwestionuje poczynione w sprawie ustalenia faktyczne, co – jak wiadomo – nie jest zabiegiem dopuszczalnym na tym etapie postępowania. Zarzuty kasacyjne ponownie dotyczą kwestii poczynionych jeszcze przez Sąd I instancji, a zaakceptowanych przez Sąd Apelacyjny, ustaleń w przedmiocie sprawstwa i winy skazanego w odniesieniu do czynu z art. 258 § 3 k.k., w szczególności ustaleń dotyczących sprawczej, wiodącej i decydującej roli J. B. w prowadzeniu podmiotów

gospodarczych, których nie był właścicielem, a także ustaleń w przedmiocie sprawstwa, winy i orzeczonej kary w zakresie czynu z art. 263 § 2 k.k. Tymczasem wskazać też należy, że powtórzenie w kasacji argumentacji prezentowanej uprzednio przez stronę w apelacji może być skuteczne tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy nie rozpoznał należycie wszystkich zarzutów i nie odniósł się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia w sposób zgodny z wymogami określonymi w art. 433 § 2 k.p.k. i w art. 457 § 3 k.p.k. Sąd Apelacyjny w Łodzi rozpoznał wszystkie sformułowane w apelacji zarzuty oraz przedstawił w pisemnych motywach swojego wyroku argumentację, z jakich to względów nie zyskały one aprobaty. Kontrola odwoławcza przeprowadzona w niniejszej sprawie jest, według Sądu Najwyższego, wszechstronna i rzetelna. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełnia warunki określone w art. 457 § 3 k.p.k. i dowodzi, że tenże Sąd zrealizował wymóg z art. 433 § 2 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak na wstępie.

[SOP]

[ał]